

muzicale, de a determina ideea artistică a unei opere coregrafice sau muzicale. În procesul de stăpânire a exercițiului de dans are loc formarea deprinderilor educaționale generale, abilități și stăpânirea modurilor de activitate. În structura activității cognitive, aceasta este observarea propriei dezvoltări fizice și a aptitudinii fizice, capacitatea de a lua decizii creative în procesul vieții.

În activitatea de vorbire, aceasta este posesia terminologiei, capacitatea de a participa la un dialog atunci când înveți abilități motorii sau explicând metodologia pentru efectuarea exercițiilor, capacitatea de a fundamenta pur și simplu calitatea exercițiilor, folosind exemple vizuale. Astfel, moștenind cultura dansului și muzicii omenirii, copilul devine purtătorul și succesorul său, ghid și creator. În procesul de stăpânire a artei dansului și muzicii, se formează abilități organizaționale care sunt asociate cu îndeplinirea independentă a sarcinilor și perfecționarea de sine. Se dezvoltă abilitățile de a colabora într-o echipă de colegi și grupuri de diferite vârste, dar și calități precum perseverența, inițiativa, comunicarea, o poziție de viață activă, gustul artistic și o atitudine de valoare emoțională față de artă. Muzica populară clasică, modernă, folclorică poate fi folosită în repertoriul de dans pentru toate vârstele, iar subiectele ar trebui să includă momente școlare și teme sociale mai largi, pătrunse de un spirit patriotic, civic, liric, eroic.

BIBLIOGRAFIE

1. КОЗЛОВ, В. В., ГРИШОН, А. Е.; ВЕРЕМЕЕНКО, Н. И. *Интегративная танцевально-двигательная терапия*. 3-е изд. Санкт-Петербург: Речь, 2010.
2. НАБОРЩИКОВА, С.В. *Видеть музыку, слышать танец: Стравинский и Баланчин: к проблеме музыкально-хореографического синтеза*.
3. НИКИТИН В. Ю. *Мастерство хореографа в современном танце. Учебное пособие*. М.: ГИТИС, 2011.
4. ПОРТНОВ, Г. Г. *Ну-ка, дети, встаньте в круг!... Танцы народов мира*. Пособие для преподавателей ритмики и хореографии, музыкальных руководителей детских дошкольных учреждений. М.: Композитор – Санкт Петербург, 2008.
5. СМИРНОВА, А. И. *Мастера русской хореографии*. Словарь. М.: Лань, Планета музыки, 2009.

ASPECTE TEORETICE PRIVIND CONȚINUTUL PREGĂTIRII PROFESIONALE A SPECIALISTULUI DE CULTURĂ FIZICĂ

*Lungu Valeriu, profesor de educația fizică, LT „Orizont”, Durllești
Țapu Ion, asistent universitar, UPS „Ion Creangă” din Chișinău*

CZU: 378.147:796

Abstract

The professional training of students in higher education institutions has been and remains one of the most current issues for future specialist in various fields of activity. The expansion of the research in the field of effectiveness is conditioned by the search for the answer to the question of what the contemporary model of the instructional process should be in order to effectively train, educate and develop students.

Key-words: professional training of culture and sports specialist, active poly education environmental open.

Pregătirea profesională a studenților instituțiilor de învățământ superior a fost și rămâne una din problemele cele mai actuale pentru viitorii specialiști din diferite domenii de activitate. Acest lucru se referă, în mare măsură, și la pregătirea profesională a studenților din instituțiile de învățământ superior de cultură fizică și sport.

Un șir de cercetări efectuate în ultimul timp în domeniul culturii fizice și a sportului permit să afirmăm că studierea problemei învățământului de cultură fizică nu este cercetată la un nivel înalt metodologic și nu este sistemică. Sistemul procesului instructiv în sfera învățământului de cultură fizică, la nivelul analizei structurale, se caracterizează, ea și oricare alt sistem, prin conținut (set de componente) și prin structură (relațiile lor externe și interne). Orientându-ne la cercetările deja existente, putem evidenția componentele care se repetă constant și cu sens identic, ale sistemului procesului de învățământ [1, 2, 5, 8]. La aceasta se referă subiectul, obiectul, mijloacele, rezultatul și condițiile. Cele mai multe divergențe se înregistrează în explicarea componentelor „mijloacelor”, aceste divergențe apar în legătură cu folosirea celor două aspecte de explicație.

Primul aspect presupune înțelegerea mijloacelor, în sens larg filozofic. Totodată, se subînțelege că acestea cuprind: modurile de activitate, metodele, formele de organizare, conținutul învățământului și al educației. Alt aspect include explicarea mijloacelor folosite de pedagog într-un sens restrâns – numai prin modurile de activitate. În cazul unei astfel de explicații, în calitate de componente independente (care largesc conținutul sistemului) se evidențiază componentele enumerate mai sus: metode și forme.

Prin subiectul sistemului subînțelegem profesorul, iar prin obiect – studentul. Mijloacele cuprind conținutul învățământului, metodele, formele de organizare, modurile de activitate, iar rezultatele includ specialiști reali, pregătiți în condițiile funcționării sistemului [4,7]. Modelele propuse ale sistemului învățământului superior de cultură fizică ne permit să ne pronunțăm despre conținut, pe baza componentei elementelor evidențiate, dar nu dau practic nici o informație despre structura sistemului. De aceea e complicat de a stabili relațiile determinate, subordonate și alte relații ale raportului. Esența de conținut a componentelor evidențiate este reflectată incomplet și se fundamentează.

Cu toate că în unele lucrări se observă contradicțiile în structurile conceptuale, ele merită o apreciere pozitivă, deoarece accentuează atenția asupra necesității soluționării problemei și propun mijloace de realizare a acestora. Cu toate neajunsurile menționate cu privire la problema conținutului pregătirii specialistului în studii superioare de cultură fizică, încercările de modelare ale sistemului procesului de învățământ se caracterizează ca pozitive, contribuind la soluționarea problemei.

Printre neajunsurile de bază ale modelelor propuse se evidențiază încălcarea logicii analizei sistemice. Aceasta se manifestă prin lipsa de temeinicie a modurilor, încălcarea intervalelor de interacțiune cu obiectul. De aceea, modelele propuse trebuie caracterizate ca informațional-possibile și nu ca conceptual-constructive. Putem afirma că problema conceperii teoretice a conținutului pregătirii specialistului cu studii superioare de cultură fizică rămâne deschisă.

În pedagogie astfel de sisteme de interacțiune, din punct de vedere faptologic, sunt considerate variate pentru orice mediu pedagogic (conținut, metode de instruire, forme de organizare, moduri de activitate etc.). Acest fapt este destul de clar fixat în una din tezele fundamentale ale didacticii determinative a procesului de învățământ cu scop bine determinat, schimbând succesiv interacțiunea profesorului (subiectului) și a studentului (obiectului), pe parcursul desfășurării căreia se rezolvă probleme de învățământ, de educație și de cultură generală ale celor care sunt instruiți [8].

Determinarea citată a procesului de instruire, reflectată indiscutabil în una din părțile semnificative – sistemul interacțiunilor determinate ale profesorului și studenților – totuși nu poate fi considerată completă, într-adevăr, procesul de instruire decurge, în primul rând, într-un mediu pedagogic concret de cunoaștere, care acționează nemijlocit asupra structurii și conținutului sistemelor de interacțiune dintre profesor și studenți, și, în al doilea rând, acest proces stabilește nu numai interacțiuni bine determinate, ci și multe altele, de exemplu, student – student, student – mediul pedagogic etc.

E evident faptul că în cadrul mediului pedagogic de cunoaștere nu toate interacțiunile pot fi atribuite la cele conștientizate și cu scop bine determinat. Aceste interacțiuni nu pot fi ordonate nici sub forma unei continuități liniare. În cazul dat există temei de a presupune că procesul instructiv este totalitatea dinamică a interacțiunilor de tip diferit dintre studenți și profesor, dintre studenți, dintre studenți și mediul de cunoaștere în general.

Prin urmare putem afirma că procesul instructiv este o totalitate unitară de sisteme interactive de nivel diferit, care alternează progresiv: primar (de bază) – profesorul și studenții; secundare (derivate la nivelul fundamental) – studenții între ei, studenții și mediul pedagogic. În timpul acestor interacțiuni multilaterale se soluționează problemele instruirii, educației și dezvoltării studenților. Evident că în ceea ce privește pe profesor, aceste sisteme interactive întotdeauna poartă un caracter bine determinat.

Din analiza efectuată rezultă că procesul de instruire e bun. El generează, pe de o parte, mediul de cunoaștere, și este pentru acesta pivotul care unește într-un tot unitar componentele de calitate, iar, pe de altă parte, procesul instructiv reprezintă funcția caracterizărilor sistemice ale mediului pedagogic de cunoaștere, a însușirilor lui, care apar în rezultatul mișcării mediului în spațiul temporal.

Procesul de instruire, fiind neliniar, are calitatea de a se subdiviza în subprocese, care includ în componența lor următoarele:

- procesele acțiunii – predarea și învățarea;
- procesele psihice – motivaționale, emoționale și de gândire;
- procesele autoorganizării și autodezvoltării etc. [3].

Didactica școlii superioare continuă să se îmbogățească cu principii noi de organizare a învățământului, fără evidența căroră pregătirea specialistului de tip nou e de neconceput. Scopul umanitar și conținutului corespunzător al învățământului superior necesită o astfel de tehnologie de instruire care ar asigura îndepărtarea de la știința pedagogică impersonală și abstract-formală și întoarcerea la una de colaborare și de umanizare.

Cercetările referitoare la eficacitatea învățământului se află în legătura fundamentală cu argumentarea modelului procesului instructiv. Lărgirea cercetărilor în domeniul eficacității este condiționată de căutarea răspunsului la întrebarea cum ar trebui să fie modelul contemporan al procesului instructiv, pentru a instrui, educa și dezvolta efectiv studenții. Anume necesitatea elaborării problemei date, determinată de procesele de restructurare în domeniul învățământului, explică indispensabilitatea obiectivă a cercetărilor în domeniul dat.

Condițiile exprimate mai sus, structurarea procesului instructiv, organizarea procesului instructiv în școala superioară contemporană de cultură fizică, perfecționarea cadrelor responsabile de calitatea de pregătire a specialistului de cultură fizică și sport nu se epuizează aici. Totuși analiza conținutului și structurii procesului instructiv, efectuată mai sus,

demonstrează că acesta trebuie orientat spre paradigma umanitară, creativ-culturală, organizarea unui mediu de învățământ poliactiv deschis, eliberarea începutului personal în procesul instructiv, construirea procesului instructiv-educativ pe baza principiilor individuale de activitate și individual-creative, înnoirea calitativă a indicilor de pregătire instructivă a specialiștilor de cultură fizică și sport.

BIBLIOGRAFIA

1. БЕЛЯЕВ, А. П. *Теоретические основы содержания образования*. В ПТУ: Автореф.дисс. докт.пед.наук. Л., 1979.
2. БССПАЛЬКО, О. *Слагаемые педагогической технологии*. М.: Педагогика, 1989.
3. БУРОВЦЕВА, Л.В. и др. Психологические факторы работы студентов. Сб.научн.тр. *Оптимизация идейно-воспитательной и учебной работы со студентами институтов физической культуры*. Смоленск, 1987.
4. ДМИТРИЕВА, М.С. *Управление учебным процессом в высшей школе*. Новосибирск, 1971.
5. КОРЕЦКИЙ, В. М. *Профессионально-педагогическая подготовка студентов физкультурных вузов в системе дисциплин «специализация»*. Автореф.дисс. докт. пед.наук. М., 1989.
6. МАТЮШКИН, А. М. *Проблемные ситуации в мышлении и обучении*. М.: Педагогика, 1972.
7. НЕСМННУЩИЙ, Г. П.; МАСЛОВ, В. П.; ФЕДОРУК, Г. М. Учебный процесс в институтах физической культуры как научная проблема и методология её исследования. В: *Теория и практика физической культуры*. 1987, №9, сс. 15-17.
8. *Педагогика*. Под ред. Б. К. БАБАНСКОГО. М.: Просвещение, 1983.

ASPECTE METODICE DE PREGĂTIRE FIZICĂ GENERALĂ A STUDENȚILOR PRIN LECȚIA DE EDUCAȚIE FIZICĂ

*Lungu Adrian, profesor de educație fizică
LT cu profil real „M. Marinciuc”, or. Chișinău
Țapu Ion, asistent universitar,
UPS „Ion Creangă” din Chișinău*

CZU:378.147:796

Abstract

The notion of general physical training presupposes a relatively simultaneous and parallel development of all motor qualities and especially of the resistance force. According to the indications extracted from sports medicine, the best form of training for physical condition is the development of endurance capacity.

Key-words: motor quality, endurance capacity, general resistance of the body, combating sedentary lifestyles.

Mult timp noțiunile de pregătire fizică generală și rezistență generală au fost confundate, și din această cauză alergarea de durată a fost considerată ca principalul mijloc de ridicare a nivelului de pregătire fizică generală.

O precizare mai clară și o analiză a calităților motrice de bază a permis elaborarea unei definiții mai precise a noțiunii de pregătire fizică generală. Este o dezvoltare relativ simultană și paralelă a tuturor calităților motrice, în special a forței și rezistenței și îmbunătățirea coordonării. Ea are ca scop ameliorarea generală a tuturor funcțiilor organismului și ridicarea nivelului general al potențialului energetic.

Conform indicațiilor extrase din medicina sportivă, cea mai bună formă de antrenare a condiției fizice o reprezintă dezvoltarea capacității de anduranță. Ținând seama de cunoștințele moderne, aceasta trebuie să servească drept bază pentru structurarea și planificarea rațională a mijloacelor ce vizează pregătirea fizică generală.

Fiecare profesor care predă educația fizică, indiferent la care nivel, dar în mod special la